

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 6 kwietnia 2018 r. , odmówił K. M. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy uznał za udowodnione 25 lat i 2 miesiące stażu sumarycznego w tym 14 lat , 6 miesięcy i 24 dni stażu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy wskazał ,że do pracy w warunkach szczególnych uwzględnił wnioskodawcy okres zatrudnienia od 1 września 1976 r. do 24 marca 1991 r.

/decyzja k.8 - 8 odwrót plik I akt ZUS/

W dniu 17 maja 2018 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie K. M. od w/w decyzji , w którym wskazał ,że od dnia 24 marca 1991 r. , jako pracownik (...) S.A. wprawdzie pracował na stanowisku kierownika (...) , to jednak nadal wykonywał pracę w warunkach szczególnych polegającą na naprawie i konserwacji linii telekomunikacyjnych ( zamiast dodatku kablowego otrzymywał dodatek funkcyjny). K. M. nadmienił ,że w latach 1973 – 1976 był uczniem przyzakładowej szkoły ww. zakładu pracy i wykonywał obowiązki tożsame z obowiązkami powierzonymi mu na podstawie umowy o pracę.

/odwołanie k.3/

W odpowiedzi na odwołanie , pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie przytaczając argumentację jak w treści skarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k.4 – 4 odwrót/

### **Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:**

Wnioskodawca K. M. urodził się (...)

/okoliczność bezsporna/

W dniu 6 kwietnia 2018 r. K. M. złożył wniosek o emeryturę , po którego rozpatrzeniu wydano zaskarżoną decyzję.

/wniosek k.1 – 6 plik I akt ZUS, decyzja k.8 - 8 odwrót plik I akt ZUS

K. M. nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

/okoliczność bezsporna/

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udokumentował ponad 25 lat ogólnego stażu pracy.

/okoliczność bezsporna/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w wymiarze 14 lat , 6 miesięcy i 24 dni tj. okres zatrudnienia w (...) S.A. przypadający od 1 września 1976 r. do 24 marca 1991 r.

/okoliczność bezsporna/

W okresie od 1 września 1973 r. do 31 października 2013 r. K. M. był pracownikiem (...) S.A. ( w okresie od 1 września 1973 r. do 30 czerwca 1976 r. był uczniem Przyzakładowej (...) Szkoły (...)).

/okoliczność bezsporna/

Z dniem 25 marca 1991 r. K. M. został przeniesiony z Wydziału Wykonawstwa (...) Telekomunikacyjnych do (...) i powierzono mu pełnienie obowiązków służbowych na stanowisku Kierownika Wieloosobowego S. ds. Eksploatacji Sieci. Pomimo zmiany stanowiska pracy, wnioskodawca nadal pracował w brygadzie utrzymania sieci uczestnicząc w naprawach (tj. usuwaniu awarii stosownie do otrzymanych zgłoszeń) oraz konserwacji linii kablowych w kanalizacji (studzienkach) i linii napowietrznych. Prace remontowe i konserwatorskie zajmowały mu nadal 7 godzin pracy dziennie (tj. pełen wymiar czasu pracy przewidziany dla pracowników zatrudnionych na tego rodzaju stanowiskach), a 1 godzinę dziennie zajmowały mu czynności charakterystyczne dla stanowiska kierowniczego tj. czynności związane ze sporządzaniem dokumentacji, pobieraniem i rozliczaniem materiałów z magazynu. Pracownicy wchodzący w skład brygady remontowej pracowali w ramach pełnego etatu 7 godzin dziennie i otrzymywali dodatek za pracę w warunkach szczególnych.

K. M. jako kierownik brygady remontowej od 25 marca 1991 roku ponosił odpowiedzialność za prawidłowe wykonanie czynności przez podległych mu pracowników. Wnioskodawca otrzymywał dodatek za pełnioną funkcję, przy czym dodatek ten był wyższy od dodatku za pracę w warunkach szczególnych. Prace remontowe wnioskodawca wykonywał jako kierownik brygady, razem z brygadą, w terenie. Brygada remontowa liczyła od 3 do 5 osób. Osoby nadzorowane przez wnioskodawcę w brygadzie otrzymywały dodatek za pracę w warunkach szkodliwych natomiast wnioskodawca otrzymywał jako kierownik dodatek funkcyjny, który był wyższy od dodatku za pracę w warunkach szkodliwych. Wnioskodawca jako kierownik brygady codziennie otrzymywał zlecenia napraw, z konkretnymi adresami. Następnie wraz z brygadą jechał pod wskazane adresy i razem z pozostałymi pracownikami wykonywał naprawy oraz zleczone prace. Na miejsce awarii brygada wraz z wnioskodawcą jechała służbowym samochodem marki NYSA. Poza pracownikami, samochodem przewożono sprzęt materiały potrzebne do usuwania awarii. Jeden z pracowników brygady prowadził samochód. Na stanowisku kierownika wnioskodawca przez 7 godzin pracował wraz z brygadą w terenie natomiast przez kolejną godzinę jak pracownicy brygady zakończyli już pracę zajmował się czynnościami związanymi z pełnieniem funkcji kierownika. Do obowiązków wnioskodawcy jako kierownika należało wypisywanie dzienników robót, rozliczenie się z pobranych materiałów i ich pobieranie z magazynu. Wszystkie dokumenty magazynowe były wypisywane na wnioskodawcę.

/zeznania świadka C. P. min.00:32:45 – 00:45:03 oraz zeznania wnioskodawcy min.00:46:22 – 00:47:13 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:10:30 – 00:30:27 rozprawy z dnia 27 września 2018 r., płyta CD k.34, dokumentacja osobowa wnioskodawcy k.28/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentów, w tym przede wszystkim dokumentacji osobowej ze spornego okresu zatrudnienia, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadka. Autentyczność dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości sądu. Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego jak i świadka, co do charakteru jego pracy w spornym okresie, nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerłość i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Zeznania wnioskodawcy znajdują potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach osobowych skarżącego ze spornego okresu, tworząc logiczną całość i stanowią tym samym wiarygodne źródło dowodowe.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz.1383) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art.184 ust.2 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013 roku, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawo do emerytury na podstawie art.184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Z treści przepisu art.32 ww. ustawy wynika, że możliwe jest wcześniejsze przejście na emeryturę przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie art.32 ust.4 ww. ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust.1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie, którym osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art.32 ust.4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01, OSNAP 2002/10/243 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09, Lex nr 559949).

Zgodnie z treścią §3 i 4 ww. rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Należy także wskazać, iż prawo do emerytury przewidziane w art.184 w związku z art.32 ww. ustawy o emeryturach i rentach ma charakter wyjątkowy, jest odstępstwem od ogólnej reguły dotyczącej warunków przechodzenia na emeryturę, a zatem właściwe przepisy muszą być wykładane w sposób ścisły. Niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca, prowadząca w konsekwencji do wypaczenia idei, że emerytura w wieku wcześniejszym jest wynikiem pracy w obciążających dla zdrowia warunkach. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. Istotnym warunkiem przyznania świadczenia z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jest stwierdzenie w ramach pełnego wymiaru czasu pracy oddziaływania szkodliwych warunków na organizm pracownika. R. legis instytucji przewidzianej w art.32 ww. ustawy o emeryturach i rentach opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

Stosownie zaś do treści §2 ust.1 ww. rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, sygn. II UKN 598/00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku sygn. I PK 194/08, Lex nr 653420).

Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stałe wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. sygn. II UK 306/07 Lex 528599).

Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl §2 ust.2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Regulacja §2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, Lex 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, Lex 14625; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, Lex 48778).

Należy również wskazać, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą §2 ww. rozporządzenia stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art.32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art.245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku sygn. III AUa 3113/08, Lex nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 roku sygn. III AUa 466/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 roku sygn. III AUa 795/08, opubl: Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60).

Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 roku, II UKN 440/97, Lex 34199). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłączane jest, stosownie do treści art.473§1 k.p.c., zastosowanie przepisów ograniczających dopuszczalność dowodów ze świadków i przesłuchania stron (art.246 i 247 k.p.c.).

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dopuszczalne jest wykazywanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń, z ubezpieczenia społecznego, także, gdy z dokumentów wynika, co

innego. Wnioskodawca otrzymał od pracodawcy w dniu 16 marca 2012 roku dokument potwierdzający jego pracę w warunkach szczególnych w okresie do 24 marca 1991 roku. Treść tego dokumentu nie wiąże Sądu, w tym znaczeniu, że wnioskodawca wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi przepisami Kodeksu postępowania cywilnego może wykazywać, że po dniu 24 marca 1991 roku nadal wykonywał pracę w szczególnych warunkach. W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, że po dniu 24 marca 1991 roku wnioskodawca nadal pracował w warunkach szczególnych, ponieważ przez wykonywał prace przy montażu, konserwacji i remontach linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych, w takim samym wymiarze czasu pracy jak przed dniem 24 marca 1991 roku czyli przez 7 godzin dziennie. To, że wnioskodawcy powierzono jeszcze inne obowiązki wynikające z nadzoru nad brygadą i związane z odpowiedzialnością za powierzane materiały wiązało się z faktycznym wydłużeniem podstawowej normy czasu pracy do 8 godzin. Wnioskodawca zatem tak jak i inni pracownicy brygady przez 7 godzin pracował w niekorzystnych, szczególnych warunkach a dodatkowe obowiązki wykonywał w przedłużonym czasie pracy. Nadmienić należy, iż uprawnienia wynikające z pracy w warunkach szczególnych wynikają z faktu świadczenia pracy przez pracowników w warunkach niekorzystnych dla organizmu człowieka, narażających pracownika na szkodliwe warunki w środowisku pracy. Formalne rozszerzenie obowiązków wnioskodawcy o dodatkowe czynności kierownicze przy wydłużeniu czasu świadczenia pracy do 8 godzin nie może pozbawiać wnioskodawcy uprawnień skoro przez 7 godzin, tak jak inni pracownicy brygady świadczył wraz z nimi pracę, która niewątpliwie była zaliczana do pracy w warunkach szczególnych.

R. legis instytucji przewidzianej w art. 32 ustawy z 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Jak wynika z powyższego chodzi zatem o charakter i warunki, w jakich dana praca jest wykonywana. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie wykazano, że wnioskodawca pracując na wspomnianych stanowiskach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, faktycznie wykonywał pracę w szczególnych warunkach przyczyniających się do szybszego obniżenia wydolności jego organizmu.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wnioskodawca po 24 marca 1991 r. (Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił wnioskodawcy okres przypadający od 1 września 1976 r. do 24 marca 1991 r.) nadal wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę wymienioną w wykazie A dział VIII pkt 20, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, polegającą na montażu, konserwacji i remoncie linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych. Wprawdzie po 24 marca 1991 r. wnioskodawca zajmował stanowisko kierownika, a jego obowiązki pracownicze zostały powiększone m.in. o sporządzenie dokumentacji oraz o pobieranie i rozliczanie materiałów z magazynu (co zajmowało mu dziennie 1 godzinę), to jednak obowiązki pracownicze polegające na usuwaniu awarii i konserwacji linii wykonywał nadal w pełnym wymiarze czasu pracy przewidzianym dla tego rodzaju stanowisk tj. przez 7 godzin dziennie (stosownie do treści § 34 ust.1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 października 1986 r. w sprawie praw i obowiązków pracowników państwowej jednostki organizacyjnej " (...), Telegraf i Telefon Dz. U. z 1986 r., Nr 43, poz.209 – tj. aktu prawnego obowiązującego pracowników zatrudnionych w zakładzie pracy wnioskodawcy). Jednocześnie wskazać należy, że pomocnicze znaczenie w niniejszej sprawie stanowi wykaz zawarty w załączniku nr 1 do Zarządzenia Nr 33 Ministra Łączności z dnia 16 maja 1983 roku w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu łączności (Dz. Urz. MŁ z 1983 r., nr 3, poz. 32). W wykazie A, dziale VIII (w transporcie i łączności) pod pozycją 20 (montaż, konserwacja i remont linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych) wśród stanowisk, na których wykonywana jest praca w warunkach szczególnych wymieniono m.in. montera linii kablowych międzymiastowych (pkt 13), montera linii kablowych miejscowych (pkt 14).

W odniesieniu zaś do okresu nauki wnioskodawcy w przyzakładowej szkole zawodowej wskazać należy, że wnioskodawca jako uczeń łączył praktyki w zakładzie z nauką w szkole, a zatem z całą pewnością nie wykonywał on obowiązków pracowniczych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i tym samym okres ten nie mógł zostać zaliczony mu do okresu pracy w warunkach szczególnych.

Reasumując, całokształt zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego pozwala zdaniem Sądu stwierdzić, iż praca wykonywana przez wnioskodawcę w okresie po 24 marca 1991 r., a przed 1 stycznia 1999 r. była pracą w warunkach szczególnych, co biorąc pod uwagę okres zaliczony mu przez organ rentowy, sprawia, że ubezpieczony spełnił zatem wszystkie warunki wymagane do przyznania prawa do emerytury na podstawie art.184 ust.1 ww. ustawy o emeryturach i rentach

Zgodnie z treścią art. 129 ust. 1 ww. ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Ubezpieczony wniosek o emeryturę złożył 6 kwietnia 2018 r., a zatem należało przyznać prawo do emerytury od 1 kwietnia 2018 r.

Wobec powyższego Sąd, na podstawie art.477<sup>14</sup>§ 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 1 kwietnia 2018 r.

## ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS, z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.
2. Wypożyczyć pełnomocnikowi ZUS akta rentowe, zobowiązując do zwrotu w razie złożenia apelacji.

S.B.